

Full diocesà

5 de setembre del 2021

p5 —Nova data per a la beatificació dels màrtirs caputxins

p7 —Deu anys de la celebració de la JMJ a Madrid

Parlar de Déu en el segle XXI

El passat mes de juliol, amb motiu del cursset d'estiu, visitava Vic el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Agustí Cortés. Aprofitant aquesta avinentesa li hem fet una entrevista sobre el tema de la seva ponència, l'evangelització.

Evangelitzar és un acte de comunicació. **Comuniquem bé?** En efecte, «evangelitzar» és talment un acte de comunicació. En aquest sentit, l'evangelització obeeix o respon a tot allò que demana una veritable comunicació humana. Ara bé, l'evangelització té uns trets ben particulars: és comunicació humana, però segueix el model de la comunicació que ens ha fet Déu en la seva Revelació, la plenitud de la qual es troba en Jesucrist. En ell Déu no solament ens diu coses, sinó que se'ns

ha donat en forma humana (Encarnació, Misteri Pasqual, etc.).

Aleshores, com a comunicadors humans que han de transmetre un missatge, les nostres maneres d'evangelitzar haurien de millorar molt... Com a servidors que «actualitzen o fan present» la Revelació de Déu, encara ens falta més; se'ns demana estar a l'alçada del Déu que es dona a si mateix en la comunicació, pren la iniciativa, cerca l'altre allà on és, ho fa amb total gratuïtat, transmet vida i salvació en un acte de suprem amor... En aquest sentit, encara som lluny de l'ideal.

(Continua la pàgina 6.)

«No heu de comprometre la vostra fe amb diferències entre les persones»

Diumenge XXIII durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre d'Isaïes

Digueu als cors alarmats: Sigueu valents, no tingueu por: Aquí teniu el vostre Déu que ve per fer justícia; la paga de Déu és aquí, és ell mateix qui us ve salvar. Llavors es desclouran els ulls dels cecs i les orelles dels sords s'obriran; llavors el coix saltarà com un cérvol i la llengua del mut cridarà de goig, perquè l'aigua ha brollat a l'estepa, han nascut torrents en el desert, les terres xardoroses ara són estanys, el país de la set és ple de fonts d'aigua.

(35,4-7a)

Salm responsorial

Lloa el Senyor, ànima meva.
[145]

Lectura de la carta de sant Jaume

Germans meus, vosaltres que creieu en Jesucrist, el nostre Senyor gloriós, no heu de comprometre la vostra fe amb diferències entre les persones. Suposem que, mentre esteu reunits, entra un home ben vestit i amb un anell d'or, i entra també un pobre mal vestit. Si us fixàveu primer en el que va ben vestit i li dèieu: «Segueix aquí, que estarà millor», però al pobre li dèieu: «Tu queda't dret o seu aquí, als meus peus», no faríeu diferències entre vosaltres? No seríeu homes que jutgen amb criteris dolents? Escolteu, germans meus estimats: No sabeu que Déu ha escollit els pobres d'aquest món per fer-los rics en la fe i hereus del Regne que ell ha promès als qui l'estimen?

(2,1-5)

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

En aquell temps, Jesús tornà del territori de Tir pel camí de Sidó, i se n'anà cap al llac de Galilea, passant pel territori de la Decàpolis. Li portaren un sord, que a penes sabia parlar, i li demanaren que li imposés les mans. Jesús se l'endugué tot sol, lluny de la gent, li posà els dits a les orelles, escopí i li tocà la llengua, aixecà els ulls al cel, sospirà i digué: «Efata», que vol dir, «obre't». A l'instant se li obriren les orelles, la llengua se li deslligà i parlava perfectament. Jesús els prohibí

que ho diguessin a ningú, però com més els ho prohibia, més ho explicaven a tothom, i no se'n sabien avenir. Deien: «Tot ho ha fet bé: fa que els sords hi sentin i que els muts parlin.»

(7,31-37)

«A l'instant se li obriren les orelles, la llengua se li deslligà i parlava perfectament. Jesús els prohibí que ho diguessin a ningú, però com més els ho prohibia, més ho explicaven a tothom, i no se'n sabien avenir. Deien: "Tot ho ha fet bé: fa que els sords hi sentin i que els muts parlin"»

«Efatà», obre't

Carles Riera i Fonts, pvre.

El profeta Isaïes havia dit: «Llavors els ulls dels cecs es desclouran i les orelles dels sords s'obriran» (Is 35,5).

El text de l'evangelí d'avui destaca l'eficàcia divina sobre les discapacitats humanes: Jesús obre les orelles del sord i li destrava la llengua perquè pugui parlar. En la Bíblia, la sordesa significa la duresa de cor, la manca de comprensió envers el qui sofreix, un dèficit de tendresa.

Déu ha plantat la llavor de l'amor —gratuït i universal, poesia divina— en el cor humà, que batega a l'uníson amb el bategar del món en cada moment de la història. Déu ens obre els sentits perquè visquem parant atenció al crit de la humanitat adolorida: biografies silencioses o silenciades que ens interpel·len i ens comprometen.

Com «el sord de Benissanó, que sentia els quarts i les hores no», sovint tanquem les orelles a allò que no volem oir: els desvalguts que demanen ajut, els oprimits reclamant justícia. No hi ha pitjor sord que el qui no hi vol sentir.

La religió és experiència d'obertura a l'alteritat, una manera d'existir, és l'hàbit d'escoltar la veu de Déu i meravellar-se de les seves obres («tot ho ha fet bé»), ell que sempre és novetat i sorpresa. En l'estimació sincera és on trobem la veritable alegria: només si hom intenta de ser útil als altres pot trobar el camí cap a Déu (creia i deia el filòsof Wittgenstein).

Les paraules de les Escriptures («"Efatà", que vol dir "obre't"») continuen ressonant en el nostre temps, com ho han fet al llarg dels segles. Talment llançades des de dalt d'una muntanya, el seu eco es va repetint, repetint, i arriba fins a nosaltres.

La imatge

Jesús es desplaça per terres veïnes, habitades per pagans. El sord que es troba amb Jesús recorda la necessitat de salvació que experimenta qualsevol humà, en el poble d'Israel i a fora. Jesús executa unes accions simbòliques que trobem reproduïdes en l'administració dels sacraments. Els qui oïm la Paraula som convocats a reproduir-la al nostre torn amb l'anunci i el testimoni.

Jesús curant a un sordmut (830).
Meister von Münstair

Agenda

Lit. hores: Setmana III

6 dilluns

—Sant Zacarías, profeta
Col 1,24-2,3/Salm 61/Lc 6,6-11

7 dimarts

—Santa Judit, vg. i mr.
Col 2,6-15/Salm 144/Lc 6,12-19

8 dimecres

La Nativitat de la Benaurada Mare de Déu
La Mare de Déu de Queralt
Mi 5,1-4a o bé Rm 8,28-30/Salm 12/
Mt 1,1-16. 18-23

9 dijous

La Mare de Déu del Claustre, a Solsona
—Sant Pere Claver
Col 3,12-17/Salm 150/Lc 6,27-38

10 divendres

—Sant Nicolau de Tolentino, rel.
1Tm 1,1-2.12-14/Salm 15/
Lc 6,39-42

11 dissabte

Beat Bonaventura el Gran, framenor
1Tm 1,15-173/Salm 112/Lc 6,43-49

12 diumenge XXIV de durant l'any/ Cicle B

El Dolç Nom de Maria
Beat Miró de Tagamanent
Is 50,5-9a/Salm 114/Jm 2,14-18/
Mc 8,27-35

Les colònies Aventura't 2021, èxit de participació

Redacció

Aquest estiu han retornat les colònies i han constituït un gran èxit de participació. Un grup de 55 persones entre infants, joves i monitors varen gaudir d'un entorn magnífic a la casa de colònies Mas Can Pic de Taradell els dies 5-11 de juliol.

L'alleujament de la situació sanitària i les restriccions, el bon temps, les activitats i la germanor entre tots van ser part de l'alegria amb la qual es van viure aquests dies de convivència fraterna.

Infants i joves de tota la diòcesi es van inscriure a aquesta proposta que es fa cada any des de la Delegació de Joves del bisbat de Vic; jocs, natura, activitats, tallers, celebracions i amistat formen part del goig amb què es viu aquesta setmana. Un goig que és també acció de gràcies a Déu per totes les coses rebudes, pels voluntaris que ho fan possible i per la bona disposició, alegria i bon comportament dels participants.

Gràcies, aventurers!

Nova data per a la beatificació dels caputxins: 6 de novembre

Redacció

La Secretaria d'Estat del Vaticà ha anunciat una nova data per a la beatificació dels tres màrtirs caputxins assassinats a Manresa l'any 1936. Els frares Benet de Santa Coloma de Gramenet, Domènec de Sant Pere de Riudebitlles i Josep Oriol de Barcelona seran beatificats el pròxim dia 6 de novembre a la col·legiata basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa. La missa de beatificació serà presidida pel cardenal prefecte de la Congregació per a

les Causes dels Sants, Marcello Semeraro.

El bisbe de Vic, conjuntament amb els Frares Caputxins de Catalunya, van ajornar la beatificació, prevista per al 14 de novembre del 2020, per la situació sanitària, car es considerà que era més prudent evitar actes que afavoreixen la mobilitat i la concentració de persones, d'acord amb les recomanacions de les autoritats sanitàries.

Fi a 89 anys de presència dels Germans de Sant Joan de Déu a Manresa

Aquest mes de setembre, amb la marxa dels dos germans que en aquests moments resideixen a l'Hospital Sant Joan de Déu – Althaia, els Germans de Sant Joan de Déu tancaran la seva estada a Manresa. Els superiors de l'orde, valorant les circumstàncies de la presència dels germans a Manresa i les de la resta de comunitats, han pres aquesta decisió, buscant el que creuen més adequat per a la vida dels religiosos i de les obres assistencials on desenvolupen la seva missió.

Fa 89 anys que van arribar a Manresa per a construir, dirigir i atendre nens amb problemes ossis i s'hi han estat durant tots aquests anys; aquesta ha estat la seva casa, que s'ha anat transformant amb el temps amb l'objectiu d'adaptar i ampliar l'atenció a les persones que s'hi han acostat.

Quan amb els anys es va veure la necessitat de reorganitzar i reestructurar la sanitat a Manresa i comarca, amb molta generositat, esperit de servei i buscant la millor atenció a les persones amb problemes de salut, els Germans de Sant Joan de Déu van posar a disposició l'hospital perquè es pogués crear el que en aquests moments integra tota la xarxa assistencial de la fundació Althaia.

Ara marxen de Manresa, però l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu hi continua present formant part del Patronat de la Fundació Althaia i en els projectes socials i sanitaris que desenvolupa la Fundació Tomàs Canet, vinculats a l'orde, en el programa Mosaic i en la Llar de Sant Joan de Déu.

«Els grans evangelitzadors, no han estat precisament els millors “comunicadors”, sinó els millors testimonis»

Entrevista al bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Agustí Cortés Soriano

(Prové de la pàgina 1.)

Vostè diu que l'evangelització és un acte d'humanitat. Per què?

Ho dic en un sentit concret. En tota la Història de la Salvació, però amb més claredat des de l'Encarnació, Déu ha triat la humanitat, la història, el temps, les coses i els espais humans per a comunicar-se amb nosaltres. Els evangelitzadors no som éssers merament espirituals (en el sentit etimològic de la paraula som «àngels», però plenament humans) i tot el que sigui bo per a la autèntica comunicació humana ho hem d'aprofitar. Però alhora trobem que tot allò humà es queda curt per a transmetre el misteri de Déu. No és estrany que de vegades no ens entenguin (com li passava a Jesús). Si fem servir paraules «en principi» entenedores, sempre hem d'explicar el que

volem dir; hem d'ajudar a fer «interpretació». El gran repte de l'evangelitzador és sempre saber parlar de Déu amb mitjans humans.

Segons alguns estudis sociològics, com l'Informe Foessa, la societat pateix la «malaltia de la desvinculació».

Com pot ser, si amb l'era digital estem tots connectats?

No solament ho diu l'informe FOESSA, sinó altres analistes. Sembla contradictori, però no ho és. Segons estadístiques de malalties psíquiques, avui un de cada quatre joves entre 16 i 25 anys ha pensat en el suïcidi, quan els joves estan més que mai connectats mitjançant aparells electrònics. La raó és que aquesta connexió és «quantitativa», però molt pobre en «qualitat». L'experiència és frustrant: ve a ser un autèntic miratge, cerquen obsessivament el contacte per sortir de la soledat,

però fracassen, perquè la comunicació no és autèntica sinó força superficial i, a més, sovint manipulada... Manca autenticitat, veritat, intimitat i vinculació afectiva. És una de les conseqüències de l'«alienació» i la fugida del que cadascú és dins el seu cor.

La pandèmia, com ha canviat, o hauria de canviar, l'evangelització?

Breument, diríem que la pandèmia ofereix una de les condicions fonamentals per a l'eficàcia de l'evangelització, és a dir, la consciència del límit. Per a alguns aquesta consciència és causa de depressió i enfonsament, per a d'altres és ocasió d'obertura i recerca sincera de sentit. A més, la pandèmia, tot i afavorir la comunicació massiva en l'ús dels mitjans, ha fet créixer la consciència del «jo». Una circumstància que també és perillosa per a alguns (tancament, individualisme...), però és positiva per a l'evangelització, que mai no pot oblidar el tracte personal, individual, tot allò que és propi de l'altre, experiència, història, anhels, etc.

Catalunya és el lloc de tot l'Estat on menys persones es defineixen com a catòlics creients. Hem d'evangelitzar d'una manera diferent?

Aquí no podem respondre a la pregunta sobre el motiu d'aquesta data estadística. Però una cosa és clara: l'Església a Catalunya no ha estat pas tancada al món i a la societat, menys encara des del Concili Vaticà II. El servei que l'Església a Catalunya ha ofert a la cultura i a la societat en general és incalculable. Seria un error que ara l'Església es tanqués. Però sí és clar que aquí, d'una manera particular, ha de tornar a les essències de l'evangelització. És a dir, a l'anunci explícit i concret de Jesucrist, que no amaga la seva novetat radical; a aquella manera de comunicar l'Evangeli que, sense por de la diferència, identifica personalment i eclesialment, desencadena un camí nou de recerca, conversió i goig, de nova comunió...

Un dels reptes de l'evangelització és l'evangelitzador?

Estic d'acord amb el que deia H. De Lubac, que és el repte, la clau fonamental. Sens dubte, encertar en els mitjans és important (llenguatge, recursos, tècniques, etc.). Però, si recordem que no som venedors d'un producte en el mercat de múltiples ofertes, el subjecte que evangelitza, la seva vida, la seva qualitat evangèlica, és decisiva. Els grans evangelitzadors no han estat precisament els millors «comunicadors», sinó els millors testimonis.

Deu anys de la Jornada Mundial de la Joventut a Madrid

«Gràcies per la vostra alegria i resistència. La vostra força és més gran que la pluja.» Entre aclamacions, el papa Benet XVI es va dirigir així als gairebé dos milions de joves concentrats a l'esplanada de Cuatro Vientos el 20 d'agost de 2011, després que una tempesta d'estiu l'obligués a suspendre la seva intervenció en un dels actes centrals de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) de Madrid. «Igual que aquesta nit, amb Crist podreu sempre afrontar les proves de la vida», va insistir després de la posterior estona d'adoració del Santíssim, que es va produir en un gran silenci davant l'espectacular custòdia de Arfe. Deu anys després, molts dels assistents recorden aquell moment i tot el que van viure en la JMJ.

Diversos reportatges s'estan compartint aquests dies en les xarxes amb les etiquetes #10AñosJMJMadrid #YoEstuveAllí, al costat dels documentals especials que ha preparat TRETZE. «Recordo la nit de Quatre Vents com un moment de comunió

molt forta», assenyala Alicia en un dels petits vídeos penjats a YouTube.

La diòcesi germana de Solsona

Romà Casanova, bisbe de Vic

Des del passat 23 d'agost, per manament del sant pare Francesc, tinc l'encàrrec de ser l'administrador apostòlic de la diòcesi de Solsona. Això no significa pas que deixi de ser el bisbe de la diòcesi de Vic, sinó que exerciré aquests dues missions: la de bisbe de Vic i la d'administrador apostòlic de Solsona.

Quan una seu episcopal deixa de tenir el bisbe diocesà, per mort o per renúncia, la Santa Seu pot proveir el temps de seu vacant amb un bisbe com a administrador apostòlic, mentre no sigui nomenat i prengui possessió el nou bisbe diocesà. Les funcions pròpies del bisbe que exerceix aquest càrrec són les del bisbe diocesà, amb unes limitacions pròpies de la situació de seu vacant. L'administrador apostòlic exerceix els seus drets i obligacions en nom de la Santa Seu.

Hi ha veïnatge, una llarga i constant relació, i activitats compartides entre els dos bisbats

Des del primer moment en què em va ser encomanada aquesta missió al bisbat de Solsona, ho vaig entendre com el que és: el servei episcopal enmig d'una Església diocesana. El que és propi del ministeri apostòlic dels bisbes és servir la comunió en una Església particular, la qual cosa demana exercir la paternitat pròpia del qui és pastor en nom i en presència de Crist enmig del poble encomanat. No pot haver-hi paternitat sense trobament i relació. Això em demana presència a la diòcesi de Solsona, tant per a les celebracions parroquials o diocesanes que requereixen la presència del bisbe, com també per a les activitats pastorals. Espero que aquesta presència afecti al menys possible la que m'és demanada com a bisbe vostre.

Que hagi estat escollit com a administrador apostòlic de Solsona entra, al meu entendre, en la lògica del veïnatge i en la llarga i constant relació entre aquests dos bisbats. Compartim moltes activitats conjuntes: el Full Diocesà, el pelegrinatge a Lurdes de França amb les Fraternitats d'ambdues diòcesis, activitats pastorals de jovent, evangelització, i altres més personals d'ajut mutu. Sempre he considerat el bisbat de Solsona com a germà del nostre, i ara, si pot ser, en raó d'aquesta nova situació, encara més.

M'encomano a la pregària vostra, estimats fills de Déu del bisbat de Vic, perquè em lliuri generosament, complint el meu ministeri amb fidelitat, a favor de l'Església que peregrina tant a la diòcesi de Vic com a la de Solsona. Som servidors sempre, passi el que passi, d'un gran senyor, Jesucrist, i de la seva esposa que és l'Església. La fraternitat i la comunió són les nostres senyes d'identitat. Visquem-la ara amb més intensitat amb la diòcesi germana de Solsona.

